

цата, а старците нека умираатъ на купището. Майка ти е вече стара и не може да ми шѣта. Трѣба да ѝ ся земе помощница, говорилъ дѣдо Либенъ на своятъ синъ, и гледалъ му весело въ очите.

— Добре, тато! ако е време, то нека е време. . . Когато ми ти казвашъ, че трѣба да са ожена, то азъ съмъ готовъ за твоята воля и десетъ пѣти да са ожена . . .

— Е-е-е, синко, ти не си турчинъ, та да са женишъ десетъ пѣти! Я гледай ти него! Нема си пѣтелъ, бре? казалъ дѣдо Либенъ и изкикотилъ са.

Павлинъ билъ хубаво и гиздаво ергенче : той ималъ умно лице, високо чело и руси голѣми очи; а сичкото това виразало душевна доброта и откровененъ характеръ. Образите му били пѣлни и гладки; а тѣлото му — право и гиздаво.